

POP3- és IMAP-kiszolgálók

Írásunk a két protokoll közti különbségeket boncolgatja és segít a megfelelő alkalmazás kiválasztásában. Sok ember csak annyit tud, hogy mindkét protokollt levelek elérésére használjuk, továbbá egyformán léteznek hozzájuk ügyfél- és kiszolgáló-programok. A különbség valójában meglehetősen nagy. A POP3- és az IMAP-szolgáltatás közti éles különbség abban rejlik, hogy míg a POP3-kiszolgálóról alapértelmezésben letöltjük, majd töröljük a leveleket, addig az IMAP-kiszolgáló alapbeállítás szerint a leveleket rajta hagyja a távoli számítógépen. A másik nagy eltérés, hogy a POP3-kiszolgálón egyetlen fiókban található az összes levél, az IMAP-protokoll viszont lehetőséget biztosít a felhasználó leveleinek külön könyvtárban történő tárolására. Mivel a POP3-kiszolgálóról a leveleket letöltjük, ezért azok a továbbiakban saját számítógépünkön tárolódnak, egyúttal megfosztjuk magunkat attól, hogy azokat több számítógépről is elérhessük. Az IMAP megoldást kínálja erre, a szolgáltatók azonban szokásosan nem kínálnak IMAP-elérést, csakis a POP3-at „választhatjuk”. Hogy mi ennek az oka, ha egyszer az IMAP ennyire hasznos protokoll? A válasz: az erőforrásigénye. A POP3-kiszolgáló igényei össze sem vethetők egy IMAP kiszolgálóval. A POP3-kiszolgáló feladata kimerül abban, hogy elérést biztosítson ahhoz a könyvtárhoz vagy fájlhoz, amelyben leveleink letöltésre várakoznak, az IMAP-rendszernek viszont tudnia kell arról, hogy milyen könyvtáraink vannak, mindet be kell olvasnia, és folyamatosan kapcsolatot kell tartania az ügyfelekkel. Mindenki el tudja képzelni, hogy ez – még egy bivalyerős gép esetében is – mekkora feladatot ró a kiszolgálóra: ha például csúcsidőben ezer felhasználó csatlakozik hozzá, nyomon kell követnie a kapcsolataikat és várnia kell a kéréseikre. Ha az IMAP-kiszolgáló igényei ekkorák, hol érdemes egyáltalán használni? Rendszerint olyan munkakörökben, ahol fontos, hogy a felhasználók el tudják olvasni egymás leveleit, tehát általában irodákban, de kis cégeknél is jól alkalmazható. Az utóbbi lehetőséget az IMAP-nak az a tulajdonsága teszi lehetővé, amely képes megosztott könyvtárakat létrehozni és kezelni. Hol lehet ez még fontos, ha közelebbről megnézzük? Például az ügyféltámogatást (support) nyújtó alkalmazottak körében. Ha többen ügyelnek, fontos lehet, hogy mindannyian tudjanak a beérkezett üzenetekről, és ha már olvasták az üzenetet, az eredményét is lássák. Egy üzenet pillanatnyi állapotának jelzését az IMAP egy további hasznos szolgáltatása biztosítja: az úgynevezett zászlók (flag). Ezek segítségével egy üzenetről azonnal megmondható, hogy olvasták vagy esetleg már meg is válaszolták-e. Használatuk további jelzőket is bekapcsolhatunk, például az import (fontos) zászlót. Ha a leveleket a megosztott könyvtáron keresztül a támogatást nyújtókon kívül a vezetőség is el tudja olvasni, lehetővé válik azon ügyfelek panaszának ellenőrzése, akik azt állítják, hogy nem válaszoltak időben kérdéseikre, segítségkéréseikre. A válaszadás megtörténtét jelző zászló bizonyítja vagy éppenséggel cáfolja az ügyfél szavának hitelességét.

Az ügyfelek szempontjából vizsgálódva tehát az IMAP jobbnak mondható, mint a POP3, a kiszolgálók karbantartói számára azonban kétségkívül az utóbbi sokkal rokonszenvesebb. Nézzük át, melyek azok a kiszolgálóoldali megvalósítások, amelyek a protokollokhoz fellelhetők és valamiért kiérdemlik a figyelmünket.

POP3-kiszolgálók

A legtöbb Linux-változatban vagy a qpopper nevű démonnal vagy az UW IMAP POP3 moduljával találkozhatunk. A qpopper előnyei közé

tartozik az évek során köré kialakult bő leírás- és listaarchívum, és néhány folt, amely kibővíti a lehetőségeit, például az SQL-azonosító. Az UW IMAP kedvező tulajdonságai közé sorolható, hogy fejlesztőinek egyike az IMAP-protokoll alkotója. Én egyik programot sem ajánlanám, mert mindkettőnek megvannak a maga gyengéi. A qpopper néha „lefárad” és „elfelejt” működni, amin a többszöri újraindítás sem segít; az UW IMAP kódja pedig nagyon kusza és gyenge, számos biztonsági hibát találtak már benne. Az általam előnyben részesített POP3-kiszolgálók: a TeaPOP (☞ <http://www.toontown.org/teapop>), valamint a solid pop3d (☞ <http://solidpop3.pld.org.pl>). Mindkettő nagyon megbízható és támogatja a virtuális felhasználókat, valamint mind a hagyományos mbox, mind a Maildir/levéltárolási rendszert is ismeri. Rendkívül üzembiztosak és gyorsak. A TeaPOP az Apache által használt httpsswd fájlformátumon kívül különböző nyílt forráskódú SQL-kiszolgálókon (MySQL, PostgreSQL) keresztül tud azonosítani. Ismerik a levélöregedést: ha felhasználó például tíz napon belül nem tölti le a levelét, azt önműködően törlik a kiszolgálóról. Ezzel akadályozhatjuk meg, hogy a felhasználók a POP3-ügyfelet úgy állítsák be, hogy a kiszolgálóról csak letöltsék, de ne töröljék a leveleket. A tisztán POP3-as megoldások mellett nézzünk ismét két egyesített POP3/IMAP-megoldást. Az első a Courier-IMAP POP3-modulja, melynek erőssége üzembiztonságában, teljesítményében és a sok azonosító modulban rejlik. Vigyázzunk, mert csak a Maildir, illetve a Maildir+ + tárolási formát ismeri! A másik megoldás a Cyrus-IMAP, melynek fő előnye hihetetlen méretezhetősége és óriási teljesítménye, ez utóbbit egyedi levéltárolási formátumának köszönheti. E két programot azért hagytam utoljára, mert ha megpróbálunk áttérni egy másik megoldásra – amit egyébként nem tartok valószínűnek –, a sok egyedi formátum és beállítás miatt nem lesz könnyű dolgunk.

IMAP-kiszolgálók

Elemezzük a POP3-démonoknál felsorolt egyesített programokat egy kicsit az IMAP oldaláról nézve! Az első az UW IMAP, mely jelenleg a 2000-es változatnál tart. Minősége megegyezik a hasonló változatú programokéval. Hibáin kívül egyetlen említésre méltó tulajdonsága, hogy írói között az IMAP alkotója is szerepel. Minőség tekintetében sokkal jobb a Courier-IMAP és a Cyrus-IMAP. A Cyrus a már említett méretezhetőséggel és teljesítménnyel, valamint az írói által alkotott SASL-azonosítással emelkedik ki a mezőnyből. A Courier előnye szintén méretezhetőségében és kis memóriaigényében rejlik, valamint beépített SSL-támogatással és virtuális tartománynév-kezeléssel rendelkezik. Tartalmaz továbbá sok beépített azonosító modult, ezek között a PAM is megtalálható – tehát gyakorlatilag majdnem mindenben keresztül tudunk azonosítani. Az utóbbi kettőnek felróható ugyan a nem túl egyszerű telepítés és a beállítások nehézsége, de ezek is csak azért, mert egyéb hibát nem tudunk felfedezni bennük.

Végszó

Remélem, sikerült feltárnom a POP3 és IMAP közötti különbségeket. Olvasóink igényeinek feltérképezése alapján írást írok a felsorolt kiszolgálók valamelyike (POP3 vagy IMAP) telepítésének bemutatásával folytatva. Az ezzel kapcsolatos javaslatokat és kéréseket levélben az ☞ imap@lsc.hu címre várom.

Deim Ágoston